

11.kapittel – "Ennå er hans hånd rakt ut" (Jesaja kap.9;8 – 10;21)

"Et ord har Herren sendt mot Jakob, og det skal slå ned i Israel." (kap.9;8).

Angående skapelsen står det skrevet: *"For han talte, og det skjedde. Han bød, og det stod der." (Sal.33;9).* Slik tillitt kan vi ha til Guds ord. Ordet blir uttalt og Guds kraft virker slik at Ordet blir satt ut i livet. Enten det skjer med en gang, eller i framtiden, eller kanskje litt etter litt, er betinget av Guds vilje og hensikt.

"Et Ord har Herren sendt mot Jakob", dengang Gud ved Moses advarte Israels tolv stammer (Jakob) mot ulydighet. *"Men dersom du ikke hører på Herrens, din Guds røst, og ikke akter vel på å holde alle hans bud og hans lover, som jeg gir deg i dag, da skal alle disse forbannelser komme over deg og nå deg ... Herren skal sprede deg blant alle folkene fra jordens ene ende til den andre." (5.Mos.18;15 og 28;64).*

Det tilsvarende profeti i 3.Mosebok kap.26 viser hvordan dette ord ville oppfylles gradvis og gang på gang står det: *"Dersom dere enda ikke lyder meg, da vil jeg tukte dere **sju ganger mer for deres synder.**" (3.Mos.26;18).*

Straffen for ulydighet var ikke først og fremst tilintetgjørelse. Når de syndet ville Gud føre visse ulykker over dem. Hvis de omvendte seg ville forbannelsen bli til en velsignelse og de ville igjen kunne glede seg i Guds frykt. Men hvis ikke, da ville en ny serie straffedømmer (sju ganger mere) ramme dem, og ennå en og enn en, inntil de tilslutt ble ødelagt som en nasjon og ble adspredt til fientlige land verden over.

Herren hadde sendt dette ord til Jakob ved Moses, og i Jesajas dager *"slo det ned i Israel"* som de ti-stammers rike ble kalt. Det oftebrukt *"sju ganger mere"* i Mosebok blir hos Jesaja: *"Men med alt dette vender hans vrede ikke tilbake, ennå er hans hånd rakt ut." (kap.9;12 osv).* Gud, ved Jesaja, forklarte hvordan hans ord ved Moses skulle oppfylles på den generasjon.

"Herrens vrede"

Disse ord kommer første gang i forbindelse med lignelsen om vingården, hvor årsaken blir også klart fremsatt. *"For de har forkastet Herrens, hærskares Guds lov og foraktet Israels Helliges ord. Derfor blir Herrens vrede opptent mot hans folk. Han rekker ut sin hånd mot det og slår det, så fjellene bever. Lik ligger som avfall midt på gaten ..." (kap.5;24-25).*

Jordskjelvet i kong Ussias dager var kanskje oppfyllelsen av disse ord (Amos kap.1;1). Dessverre førte ikke dette Israel tilbake til Gud og profeten fortsatte: *"Men med alt dette vender hans vrede ikke tilbake, og ennå er hans hånd rakt ut." (kap.5;25).* Den var rakt ut til å gripe en sverd, nemlig Assyria (v.26). Israel ville bli ført bort i fangenskap. Men Judas time var ennå ikke kommet. Kong Hiskia i spissen for de folk som vendte seg til Gud, reddet Juda fra assyrierne.

Men ordet hadde slått ned i Israel. Guds hånd var allerede imot dem, men i sin stolthet trodde de at de kunne kjempe mot Gud og bygge riket opp igjen (kap.9;9-10). De gjorde

derfor en pakt med Syria. De oppdaget snart at *"Skriften kan ikke gjøres ugyldig"*. Israels pakt med Syria gikk i oppløsning og de ble angrepet både av Syria og filistrene (v.12). *"Men med alt dette vender hans vrede ikke tilbake"*, fordi: *"... folket vender ikke om til ham som slår det, de søker ikke Herren, hærskares Gud."* (v.13). Omvendelse var den eneste som kunne få Herrens vrede til å legge seg. Israels ødeleggelse fortsatte. *"Hode og hale"* ble avhugget (v.14), for både eldste og profet forførte folket (v.15-16).

"Men med alt dette vender hans vrede ikke tilbake." (v.17), fordi ugudeligheten brant som ild (v.18). Israel var fast bestemt på å gå sine egne veier på tross av Guds straffedommer. I de dager var det borger-krig og opprør. Manasse mot Efra'im og Efra'im mot Manasse (v.20-21).

"Men med alt dette vender Herrens vrede ikke tilbake" (v.21), på grunn av deres urettferdige lover som fullstendig neglisjerte Guds lov (kap.10;1-2). Sverdet kom over dem (v.4). Assyria begynte sin angrep. Fremdeles var det håp, men omvendelsen uteble. *"Men med alt dette vender hans vrede ikke tilbake, ennå er hans hånd rakt ut."* (v.4).

Guds hånd var rakt ut mot *"et gudløst folk"* (v.6). Ved Assur ble Guds vrede utøst og dette skjedde: *"I Hoseas niende år inntok den assyriske kongen Samaria og bortførte Israel til Assyria ... Slik gikk det fordi Israels barn syndet mot Herren sin Gud"* (2.Kong.17;6-7). For Assyria var dette bare en seier til, og de regnet med at Juda ville bli den neste (v.11). Gud ville straffe Juda men ikke ødelegge dem ennå. Derfor: *"Men når Herren har fullført hele sin gjerning på Sions berg og i Jerusalem, da vil jeg hjem søke Assurs konge for følgene av hans hjertes overmot og trossen i hans stolte øyne."* (v.12).

Først da ville Guds hånd bli dratt inn i seg og Hans vrede få ende (v.25). Nasjonene idag, lik Assyria, forstår ikke Guds hensikt. De mener at de kan gjøre som de vil og aner ikke at Gud bruker dem til å fremme sin hensikt. *"Den Høyeste har makt over kongedømmet blant menneskene. Han gir det til den han vil ..."* (Dan.4;17). Til slutt vil han gi makten til sin sønn Jesus, for: *"...himmelens Gud oppretter et rike som i all evighet ikke skal ødelegges."* (Dan.2;44).